

Toto je tretia časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

PLÁŽ NIE JE SMETISKO

Po výdatných raňajkách som sa s rodičmi a s nedočkavou opicou Škoricou vybral na krásnu pieskovú pláž, ktorá bola hneď po hoteli. Niesli sme si dve veľké deky a plátennú tašku s opaľovacím krémom a drobným občerstvením.

Opička sa zrazu zastavila a kopla do plastovej fľaše od malinovky, ktorá ležala pohodene na piesku. „Aha, čo som našla!“

„To je plastová fľaša, ktorú nejaký človek zahodil len tak na pláž,“ krútil som hlavou.

„Čo sú plasty?“ spýtala sa.

„Plasty, to sú rozličné veci z umelej hmoty, napríklad tašky, poháriky, taniere, ližičky, vidličky. Väčšinou slúžia na jedno použitie. Keď ich už nepotrebujeme, zahodíme ich do špeciálnych smetných nádob na plasty.“

„Tak by to malo byť,“ ozval sa ocko, zodvihol fľašu a odniesol ju do neďalekého koša na smeti. „No ako vidíš, nájdú sa ľudia, ktorým neporiadok vôbec neprekáža.“

„Nám však prekáža, pravda?“ uvažovala opička. Práve v tej chvíli k nej priletela nafukovacia lopta, s ktorou sa neďaleko hral malý chlapec. Škorica mu ju kopla a hneď bolo veselo.

Kým som s rodičmi rozkladal deky, opička sa pridala k chlapčekomu a kopala si s ním loptu. Potom vbehla do teplého mora, kde som ju učil plávať. A veru jej to išlo. „Výborne, Škorica! Škoda, že ťa nevidí Malina a Buchta,“ pochválil som ju.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T3
L2

Toto je tretia časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Opička bola na seba pyšná a hneď sa rozospievala:

„Ja som tá opica,
 opica Škorica,
 opica Škoricová.

Taký kožuštek,
 ako má Škorica,
 nijaká opica nemá!”

Čo tu tak chrchlalo? To sa Škorica pri spievaní napila vody, rozkašlala sa a vyvalovala okále, akoby sa topila. Mama ju rýchlo vytiahla na breh. „Nie je ti nič, Škorica?”

„Nie, iba som sa napila. Tá voda je hrozne slaná. Bří!”

Šlnko riadne pripekalo. Rodičia sa navzájom natreli opalovacím krémom. Škorica mi chcela natrieť chrbát, lenže naň vytlačila priveľa krému, a keď ho roztierala, smiala sa: „Hihi, Tyčka, chrbát máš ako chleba s maslom. Je to smiešne, hihi!” Po chvíľke leňošenia sa ozvala: „Akosi sa nudím. Čo keby som...”

Rýchlo som si sadol a chytil som ju labku. „počúvaj, Škorica, nieže tu začneš čarovať! Stačilo, čo si vyviedla pri raňajkách. Už viac kúzliť nebudeš, rozumieš?”

„Rozumiem, rozumiem,” tíško odvetila, ale stále sa škrabala za ušami. „Kurnikšopa, antilopa? Kde si to zobrala?” vyzvedal ocko.

„Neviem. Možno tak niekto nadával v rozprávčkovej knižke, z ktorej som vyskočila. Naopak netuším, kurnikšopa, antilopa!” odvetila a začala sa smiať.

„Ak sa, Škorica, nudíš, chodte s Jurom na prieskum tam za tie skaly,” navrhla mama.

Opička hneď vyskočila. „Dobrý nápad! Pod', Tyčka, pôjdeme to tam prebádať!”

A tak sme sa Škoricou s námahou priliezli veľké skaliská. Keď sme sa cez ne konečne dostali, ocitli sme sa na ďalšej pieskovej pláži a prekvapene sme sa rozhliadali. Bola to pláž? Bol tu vôbec piesok? Všade, kam sme sa len pozreli, ležala veľká kopa plastových fliaš, pohárov, tanierov, roztrhaných vreciek...

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je tretia časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

„Kurnikšopa, antilopa, čo to má znamenať?“ čudovala sa Škorica a začala sa brodiť tým plastovým smetiskom. A to nebolo všetko! Aj v mori pri behu sa vlnky pohrávali s ďalšími odpadkami a bolo ich tam veru neúrekom! Nemohol som uveriť vlastným očiam.

Škorica si naslinila labku a zodvihla ju do výšky. „Aha, naša pláž je tam, chránená pred vetrom tými skaliskami, ktoré sme preliezli. Preto je tam tak čisto,“ povedala po chvíli.

„Presne tak. Si veľmi múdra rozprávková opica. Všetok neporiadok, ktorí ľudia nachádzali do mora, vietor a vlny prinesú na túto stranu. Poďme z tohto hrozného miesta preč.“ Opička o čomsi nepohnuto premýšľala, ale keď videla, že odchádzam, zavolala: „Tyčka, počkáááj!“ a preskakovala skaly, aby ma dobehla.

„No, ako to tam vyzerá?“ opýtala sa mama a podvihla sa na deke. Slnko ju oslnilo, a tak si musele nasadiť tmavé okuliare. „Predstavte si, na miesto pláže sme našli plastové pole!“ rapotala Škorica.

„Aké plastové pole?“ nerozumela mama, ale otec áno. „Aha, tam asi fúka vietor od mora. Zrejme na to miesto dovial trochu špiny, povedal.“

„Že trochu!“ Škorica rozhadzovala prednými labkami a poskakovala na zadných. „Tam je viac špiny ako piesku.“

Vysvetlil som rodičom, čo sme objavili. Otec iba pokrčil pleciami. S tým sa, žiaľ, nedá nič robiť. Ešteže táto hotelová pláž aj more sú čisté. Asi tu každé ráno upratujú.“

Opica Škorica sa zasa začala škriabať za uchom. „S tým neporiadkom tam za rohom by sa malo niečo urobiť!“

„Škorica, nezabudni, nijaké čarovanie!“ upozornil som ju.

Opička chvíľu skutočne ticho ležala na deke, no potom vstala, podišla k moru a pozorovala vlnky. Napokon nebadane podvihla predné labky a zasuskala: „Čáry – máry, láry – fáry, bum!“

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T3
L2

Toto je tretia časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Odrazu sa rozfúkalo a od tej špinavej pláže za skalami začali na čističku hotelovú pláž leietať fľaše, poháre, príbory z umelej hmoty, roztrhané igelitové vrecká... Prešlo zopár minút a celú pláž okolo našej deky pokryl hrozný neporiadok.

„Čo to zasa vystrájaš!?” zavolať som na Škoricu na brehu.

Prestala mávať labkami a cez to plastové smetisko sa prebrodila k nám. „Nehnevaj sa, Tyčka. Tie smeti treba upratať a tam za rohom by si nikto nevšimol.”

Zrazu sme zbadali piatich zamestnancov hotela v pekných bielych uniformách, ako sa s hrablami a lopatami ponáhľajú k nám na pláž. Zakrátko sa zjavil aj malý traktor s prívesným vozíkom. Zamestnanci hotela zbierali plastový neporiadok a nakladali ho naň.

Ocko vstal, chopil sa voľných hrablí a zhŕňal smeti na kopu. Ani my sme sa nedali zahanbiť a s vervou sme sa pustili do upratovania. Napokon sa pridalo i niekľko dovolenkárov.

O chvíľu bol prívesný vozík plný. Hoteloví zamestnanci sa srdečne poďakovali všetkým pomocníkom. Opica Škorica si spokojne vydýchla: „A je to. Opäť je tu čistučka.”

Škorica, bol to bláznivý nápad, ale stálo za to všetku tú špinu odstrániť,” uznal ocko.

„Nie je už náhodou čas na obed?” opýtal som sa.

„Určite je! Z toľkého upratovania som poriadne vyhladla!” zvolala opička a už bežala k hotelu.

„Počkaj, Škorica! Treba si pod sprchou opláchnuť labky, aby si dnu nepriniesala piesok,” pripomenula jej mama.

„Jasné,” uznala Škorica a hneď si labky umyla.

Keď sme sa v hotelovej izbe všetci kepne obliekli na obed, stihla si ešte napísať zopár poznámok.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.